

Štvrtok 29. týždňa

Lk 12,49-53

Oddajme sa Bohu

Povzbudiť veriacich k tomu, aby sme sa nebáli úplne sa oddať Bohu, úplne sa nechať preniknúť jeho láskou

„Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul“
(Lk 12,49)!

Toto sú slová dnešného evanjelia. O akom ohni to Ježiš hovorí? Možno sa vám zdá trochu zvláštne a nezrozumiteľné, čo nám Ježiš dnes hovorí. Aj ja som mal dosť dlho problém pochopiť ako to, že ten, ktorý je darcom pokoja, zároveň prináša »meč«; ako to, že ten, ktorý je strojcom jednoty prináša »rozdelenie«?!

Ježiš hovorí, že prišiel »oheň« vrhnúť na zem. Biblisti sa domnievajú, že „Ježiš priniesol na zem oheň, ktorý sa v dušiach ľudí rozhorí ako oheň lásky k Bohu.“¹ To potvrdzuje aj fakt, že Duch Svätý na Turíce zostúpil na apoštolov v podobe ohnivých jazykov; a Duch Svätý je Láska. Teda ide o oheň lásky, ktorý Kristus prináša na zem.

Lenže v evanjeliu sa ďalej hovorí, že Kristus prináša aj rozdelenie. Ako to, že prináša rozdelenie a zároveň lásku? Láska a rozdelenie, to predsa nejde k sebe. Ježišove slová treba chápať v celom kontexte jeho učenia. Láska k Bohu má byť úplná, totálna,... Nemožno tu hovoriť o nejakej polovičatosti. Pravá láska k Bohu je úplná, je ako oheň, ktorý horí v srdci človeka a úplne ho spaľuje. Je len samozrejmé, že takáto láska – blčiaci oheň – je často nepochopená okolím, zvlášť dnes, keď mnohí nedokážu vidieť ďalej, ako na koniec svojho nosa, keď je spoločnosť tak ľahostajná v láske, keď vládne relativizmus a konzumizmus, ktorý je tak prijímaný dnešným človekom. Preto sa ľudia horiaci Božou láskou často stretávajú s nepochopením, mnohí ich neprijímajú, odmietajú, vysmieávajú,... Preto rozdelenie a meč.

Pochopiť, o aký oheň tu ide nám môže pomôcť sv. páter Pio, ktorý bol ním celý zapálený. V jednom svojom liste pátrovi Agostinovi dňa 26. augusta 1912 napísal: „Teraz počúvajte, čo sa mi prihodilo minulý piatok. Doslúžil som svätú omšu a práve som odriekal ďakovnú modlitbu, keď som odrazu pocítil, ako mi srdce poranil ohnivý šíp. Bol taký ostrý a žeravý, že som si myslel, že zomriem. (...) Zdalo sa mi, akoby nejaká neviditeľná moc ponorila celú moju bytosť do ohňa. Bože drahý! Tá páľava! Tá radosť! Zažil som veľakrát takúto extázu lásky a na nejaký čas som sa ocitol mimo reálneho sveta. Vtedy bol však tento oheň slabší. Keby ale teraz trval ešte chvíľočku, ešte jedinu

¹ HERIBAN, J: *SVÄTÉ PÍSMO*. Rím: SÚSCM, 1995, s. 2247, poznámka k v. 49.

sekundu dlhšie, moja duša by sa oddelila od tela a odišla k Ježišovi. (...) Ježiš teraz vytiahol svoj ohnivý šíp z môjho tela, ale ja som smrteľne ranený.“²

Je to mimoriadny prípad, mimoriadna milosť, to iste áno. Avšak, milovaní Kristovi, všetci sme povolaní k láske. Možno nebudeme zažívať takéto mimoriadne extázy ako sv. páter Pio, ale oheň lásky by mal horieť v srdci každého z nás, čo sme tu. Chceme zapáľovať srdcia druhých. Ako môžem zapáliť druhého, keď sám nehorím? Iba srdce rozpalené láskou dokáže zapáliť aj iné srdcia.

Otvorme teraz svoje srdcia a započúvajte sa do slov nášho sv. Otca Jána Pavla II., ktorý nepochybne je zapálený Kristovým ohňom a prináša ho všade, kam príde. Pápež nás dnes vyzýva: „Budte fakľami, ktoré horia vo svete: nech tam, kde je noc nevery, svieti jas vašej viery; kde je temnota nenávisti a zúfalstva, nech zažiarí svit vášho optimizmu, vašej nádeje; kde je tma egoizmu a násilia, nech horí oheň vašej lásky.“³

Amen.

² CHIFFOLO, F. A.: *Sv. páter Pio – Vlastnými slovami*, výber z listov. Trnava: Dobrá kniha, 2002, s. 17.

³ Ján Pavol II.: *Nebojme sa pravdy*. Bratislava: LÚČ, vydavateľské družstvo, 1999, s. 153.
